

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสภาพของสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป การพลศึกษาได้มีบทบาทมากขึ้น วัตถุประสงค์การพลศึกษาสมัยใหม่จึงมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อส่งเสริมให้บุคคลเกิดการพัฒนาการ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ใหรรู้จักเป็นผู้มีส่วนร่วมในการ ประกอบกิจกรรม รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยแก้ปัญหาสังคม ส่งเสริมวัฒนธรรม และรู้จักวิถีทางแห่งประชาธิปไตย

มีนักพลศึกษาหลายท่านได้ให้ทัศนะ และให้คำอธิบายคำจำกัดความของคำว่า พลศึกษา ดังนี้

เจสซี แฟริง วิลเลียมส์ (Jesse Feiring Williams) กล่าวว่า "การพลศึกษาเป็นวิทยาการแขนงหนึ่งซึ่งช่วยพัฒนาร่างกายด้านต่าง ๆ ใค้อย่างมีประสิทธิภาพ และในปัจจุบันวิทยาการแขนงนี้ได้มีการค้นคว้าออกไปอย่างกว้างขวาง ทั้งยังได้นำวิทยาการหลายแขนงเข้ามาช่วย โดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์และด้านการแพทย์ ทางด้านวิทยาศาสตร์ มีทฤษฎีต่าง ๆ สนับสนุนเช่นกฎการใช้และไม่ใช้"¹

จอห์น ซี ทอมสัน (John C. Thompson) กล่าวว่า "การพลศึกษาให้บุคคลแกมนานุษย์ คือ ทำให้จิตใจเข้มแข็ง ร่างกายมีสมรรถภาพทำให้หัวใจทำงานได้ดี และก่อให้เกิดทักษะส่วนบุคคลที่นำไปใช้ในเวลาวางให้เป็นประโยชน์ต่อไป"²

¹Jess Feiring Williams, The Principles of Physical Education (Philadelphia and London : W.B. Saunders Co., 1932), pp. 144-145.

²John C. Thompson, Physical Education for the 1970's (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1971), p. 1.

คาร์ล คัมบลิว บุควอลเตอร์ (Karl W. Bookwalter) กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นการพัฒนาการที่ฉลาดที่สุดทางกายภาพและการปรับตัวทางกายภาพ ภาย จิตใจ และสังคม โดยที่ได้รับการสอน และเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา"¹

เกรสัน ดอจทรี (Greyson Daughtrey) กล่าวว่า "ความจำเป็นพื้นฐาน เพื่อการพัฒนาความเจริญเติบโต และรักษาไว้ซึ่งความแข็งแรง ความเร็ว ทักษะ ความอดทนจะต้องเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้นเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา"²

วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ โคสรูปไว้ว่า "วิชาพลศึกษาคือการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอย่างอื่น คือ เป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่นที่ตรงที่วิธีการ และสื่อที่จะนำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ"³

จากวัตถุประสงค์และความหมายของวิชาพลศึกษา เห็นได้ว่าพลศึกษามีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต เพราะธรรมชาติของมนุษย์ย่อมต้องการการออกกำลังกาย ดังเช่น อวย เกตุสิงห์ โคกล่าว่า "การออกกำลังกายเปรียบเสมือนหนึ่งกับอาหาร ร่างกายต้องการอาหารอย่างที่เรารับกันอยู่แล้ว และก็ต้องมีการออกกำลังกายด้วย ธรรมชาติอาหารก็จะมีอาการไม่สบาย เช่น มีอาการอ่อนเพลียไม่มีแรง และในที่สุดอาจถึงตาย

¹ Karl W. Bookwalter, Physical Education in the Secondary School (Library of Education Series, 1969), p.13.

² Greyson Daughtrey, Methods in Physical Education and Health for Secondary School (Philadelphia and London : W.B. Saunders Co., 1967), p. 5.

³ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของพลศึกษา", วารสารพลศึกษา 1 (มิถุนายน 2512) : 10.

ถ้าร่างกายขาดการออกกำลังกายก็จะมีผลคล้าย ๆ กัน แต่อาจจะไม่ชัดเจนทีเดียว ถ้าเราเอาคนหรือสัตว์ไปขังไว้ในที่แคบ ๆ ไม่ให้เขาสามารถออกกำลังกายได้ เขาก็มีอาการขาดการออกกำลังกายเกิดขึ้น และอาการเช่นนี้ก็จะพูดได้ว่าคล้ายคลึงกับการขาดอาหาร เช่น จะมีอาการเมื่อยขบ ไม่มีแรง และในที่สุดก็จะเกิดโรคแทรกขึ้นมา ทำให้ตายได้เหมือนกัน" ¹ วิชาพลศึกษาประกอบด้วยเนื้อหาวิชา (Body of Knowledge) ที่จะต้องเรียนรู้ดังนี้

1. ประวัติและปรัชญาพลศึกษา (History and Philosophy of Physical Education)
2. กีฬา การเต้นรำและกิจกรรมอื่น ๆ (Sports, Dance and Physical Activities)
3. วิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวของมนุษย์ (Kinesiology of human movement)
4. สรีรวิทยาการออกกำลังกาย (Exercise Physiology)
5. การพัฒนาและการเรียนรู้ทางกลไกการเคลื่อนไหว (Motor development and Motor learning)²

จากเนื้อหาวิชาพลศึกษาทั้งโลกแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่ากีฬาเป็นส่วนหนึ่งของวิชาพลศึกษา ครูสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา จะเน้นกิจกรรมทางกีฬาเป็นสื่อในการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการ

¹ ใจวย เกตุสิงห์, และคนอื่น ๆ, "การอภิปรายเรื่องการศึกษาและการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ", วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ 3 (มกราคม-ตุลาคม 2520) : 44.

² John E. Nixon and Ann E. Jewett, An Introduction to Physical Education (Philadelphia : W.B. Saunders Co., 1974), pp. 58-59.

ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของแม็คอินทอช (McIntosh) ที่กล่าวว่า "กีฬาเป็นสื่อกลางที่จะนำเด็กไปสู่จุดมุ่งหมายการศึกษาได้ (In Education, Sport is means and Ends)¹ และ ดอน แคช ซีตัน (Don Cash Seaton) กล่าวว่า "ปัจจุบันการสอนพลศึกษามุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะทางกีฬาต่าง ๆ และสามารถเข้าร่วมเล่นกีฬาได้"² เพราะทักษะเป็นเครื่องมือหรือเป็นสื่อในการที่จะทำให้ได้รับประโยชน์ตามจุดหมายปลายทางได้³ แต่ทักษะทางกีฬานี้ไม่ใช่จะทำให้ได้ง่าย ๆ หรือทำให้มีขึ้นได้ภายในระยะเวลาอันสั้น จะต้องใช้เวลาฝึกหัดหรือกระทำซ้ำกันเป็นเวลานานและหลาย ๆ ครั้ง จึงจะนำไปสู่การมีทักษะทางกีฬาที่ดีได้⁴ กีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่จะพัฒนาคนให้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ พัฒนาจิตใจ หรือความรู้สึกนึกคิดของคนให้มองเพื่อนมนุษย์ในแง่ดี ให้มีความสามัคคีกับบุคคลทั่วไป ถึงวรศักดิ์ เพียรชอบ กล่าวถึงคุณประโยชน์ของการเล่นกีฬา พอสรุปได้ดังนี้

1. ช่วยให้มีการพัฒนาการทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม คือ จะทำให้มีความสุขสนุกสนาน ทำให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ
2. ช่วยฝึกหัดให้เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา มีความรัก ความสามัคคีกลมเกลียวกัน มีความรักในความยุติธรรม มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความสามารถในการตัดสินใจ

¹P.C. McIntosh, Sports in Society (London : C.A., Watts and Co., 1963), p.201.

²Don Cash Seaton et al., Physical Education Handbook (Englewood Cliff, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1965), p.5.

³วรศักดิ์ เพียรชอบ, คำบรรยายประกอบการสอนวิชาปรัชญาพื้นฐานพลศึกษา (แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520). (อักษำเนา)

⁴วรศักดิ์ เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : อุกมศึกษา, 2513), หน้า 5.

และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ มีความเป็นระเบียบ มีความเคารพ
 คอกฎข้อบังคับ มีความเชื่อฟังและเคารพในสิทธิของผู้อื่น มีความรับผิดชอบหน้าที่ มีความ
 สามารถที่จะเป็นผู้นำและปฏิบัติตามที่ดี มีความอดกลั้นและรู้จักยับยั้งชั่งใจตนเอง ซึ่งคุณธรรม
 เหล่านี้ถือว่ามีความจำเป็นและสำคัญต่อการมีชีวิตอยู่ในสังคม

3. ช่วยทำให้มีประสบการณ์ในการแข่งขัน ประสบการณ์ของการแข่งขัน
 ถือเป็นประสบการณ์ที่มีความจำเป็นและสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน การมีชีวิต
 ประจำในวันหนึ่ง ๆ นั้น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นไปในลักษณะและรูปการของการแข่งขัน
 ทั้งสิ้น ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งตาย โดยเฉพาะในสังคมสมัยใหม่นี้ด้วยแล้ว การแข่งขันก็ยิ่ง
 มีมากขึ้น ฉะนั้น ถ้าหากว่านักเรียนได้เล่นกีฬาและแข่งขันกีฬาอย่างทั่วถึงกันแล้ว จะทำให้
 นักเรียนสามารถนำประสบการณ์จากการแข่งขันกีฬามาช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพ
 และชีวิตการเป็นอยู่ได้อย่างดี¹

ปัจจุบันมีกีฬาหลายประเภทที่จัดว่าเป็นที่นิยมในหมู่คนไทย ได้แก่ ฟุตบอล
 บาสเกตบอล กรีฑา มวย แบดมินตัน ตะกร้อ บิงปอง เทนนิส ฯลฯ และที่จัดเป็นประเภท
 ของกีฬาไทย ได้แก่ กีฬาอันเป็นศิลปะของชาวไทย ซึ่งนิยมเล่นเพื่อความสนุกสนาน เช่น
 วาว มวยไทย ตะกร้อ กระบี่กระบอง แข่งเรือ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าตะกร้อเป็นกีฬา
 ประเภทหนึ่งที่นิยมในประเทศไทยและประเทศใกล้เคียง

¹ วรรศักดิ์ เพียรชอบ, "การเล่นกีฬาเพื่อออกมคคิของการกีฬา", วารสาร
ศึกษา พลศึกษา สันทนาการ 3(มกราคม-ตุลาคม 2520) : 39.

คุณประโยชน์ของกีฬาตะกร้อ

1. ทำให้เกิดความคล่องแคล่วว่องไว ปราดเปรียว เพราะต้องระมัดระวังตัว เตรียมพร้อมที่จะเข้าเล่นลูกในลักษณะต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา
2. เป็นการบริหารร่างกายได้อย่างดีเลิศ เพราะมีการเคลื่อนไหวว่องไวของร่างกายอยู่ตลอดเวลา ทำให้ว่องไวของร่างกายได้เคลื่อนไหวทุกด้าน เป็นการส่งเสริมประสิทธิภาพการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง
3. เป็นการฝึกประสาทได้เป็นอย่างดี เพราะการเล่นลูกแต่ละครั้งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้อและอวัยวะต่าง ๆ เป็นอย่างดี
4. เป็นการฝึกให้มีการตัดสินใจรวดเร็ว แน่นนอน การที่จะเล่นลูกแต่ละครั้งต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับทิศทาง ความเร็ว ความแรง ลักษณะการหมุนของลูก ว่าจะเล่นลูกด้วยท่าใด ส่งไปยังทิศทางใด
5. ทำให้มีปฏิภาณไหวพริบ เพราะมีการแก้ไขปัญหายุ่งยากอยู่ตลอดเวลาที่เล่น ต้องใช้สมองและสติปัญญา มีกลยุทธ์และกลวิธีในการเล่นประเภทแข่งขัน
6. เป็นการฝึกให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์เยือกเย็น สุขุมรอบคอบ เพราะการเล่นลูกแต่ละครั้งจะต้องอาศัยความตั้งใจเป็นองค์ประกอบด้วย
7. ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ถึงเครียดได้เป็นอย่างดี
8. ทำให้เกิดความสามัคคีในระหว่างผู้เล่นด้วยกัน รู้จักหน้าที่ มีความรับผิดชอบ และให้อีกฝ่ายอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่นเป็นทีม
9. การเล่นกีฬาตะกร้อ เป็นพื้นฐานของการเล่นกีฬาประเภทอื่นได้เป็นอย่างดี ผู้เล่นจะรู้จักการครอบครองลูก รู้จักจังหวะในการเข้าเล่นลูก รู้จักความสัมพันธ์ระหว่างมือและเท้า สร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ รู้จักกำหนดทิศทาง ความเร็ว และลักษณะของลูกตะกร้อ ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวมีความจำเป็นในการเล่นกีฬาประเภทอื่น ๆ อีกหลายประเภท

10. เป็นการรักษาประเพณี และรักษากีฬาพื้นเมืองให้คงสืบไป เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักชาติ รักขนบประเพณี รักความเป็นไทย อีกทั้งเป็นการส่งเสริมสินค้าของคนไทย รักษาเศรษฐกิจของชาติ¹

/ จากคุณสมบัติของกีฬาตะกร้อจะเห็นได้เด่นชัดว่า กีฬาตะกร้อเป็นกิจกรรมทางพลศึกษาที่สามารถสนองคุณค่าตรงตามวัตถุประสงค์ของพลศึกษาได้สมบูรณ์ยิ่ง รวมทั้งเป็นการส่งเสริมและรักษากีฬาไทยซึ่งเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ/ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้กำหนดวิชาพลศึกษา พ.504 ตะกร้อ ให้เป็นวิชาบังคับใน 4 วิชา ในระยะต้น และต่อมาได้เปลี่ยนเป็นวิชาเลือกบังคับ ทั้งนี้เพื่อให้การใช้หลักสูตรมีความยืดหยุ่นมากขึ้น และโดยเหตุที่โรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำการเปิดสอนวิชาตะกร้ออยู่เป็นจำนวนมาก ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ เน้นการสอนทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่ายแบบสากล หรือตามกติกาซีเกมส์ (หรือตามกติกากีฬาแหลมทองเดิม) ที่เรียกว่า เซปักตะกร้อ มากขึ้น และประการสำคัญคือเมื่อเปิดสอนแล้วมีจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนแล้วก็เป็นที่จะต้องมีการวัดผลทางพลศึกษา

/ ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ เพื่อให้เป็นแนวทางสำหรับครูพลศึกษาที่ทำกรสอนและเป็นแบบทดสอบมาตรฐานในการวัดผลทางด้านทักษะเซปักตะกร้อ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบในระดับสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

¹ ฟอง เกิดแก้ว, พลศึกษา พ.504 (ตะกร้อ) (กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 5-8.

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปี ค.ศ. 1938 เวทส์โตน (Wettstone) ได้ศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ จากพื้นฐานความสามารถในการเล่นยิมนาสติกส์ ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ = 0.79 และพบว่าผู้ฝึกสอนยิมนาสติกส์สามารถช่วยปรับปรุงการเล่นโคคีที่สด จากการศึกษารื่องนี้ที่มหาวิทยาลัยไอโอวา พบว่านอกจากการทดสอบจากผู้ฝึกสอนแล้วยังต้องมีการทดสอบด้านอื่น ๆ อีกด้วย คือ

1. เส้นรอบขาตอนบนหารควยส่วนสูงของขา
2. การทดสอบความแข็งแรงซึ่งประกอบด้วยการดึงข้อการยวบขอและการงอ

สะโพก

3. การทดสอบสควอตทรีต เป็นเวลา 10 วินาที

สิ่งเหล่านี้ได้นำมาใช้ในการวัดความสามารถในการเล่นยิมนาสติกส์

(Potential Ability in Gymnastics and tumbling = PGA)

สมการที่แสดงถึงการวัดความสามารถในการเล่นยิมนาสติกส์ มีดังนี้

$$PGA = 0.35X_1 + 0.260X_2 + 0.035X_3 + 13.990^1$$

X_1 = ช่วงต้นขากับความสูง

X_2 = การทดสอบความแข็งแรงของการดึงข้อ

การยวบขอและการงอต้นขา

X_3 = การทดสอบสควอตทรีตเป็นเวลา 10 วินาที

¹Eugene Wettstone, "Tests for Predicting Potential Ability in Gymnastics and Tumbling," Research Quarterly, 9, No.4 (December 1938), p.115.

ในปี ค.ศ. 1956 จอห์นสัน (Johnson) ได้สร้างวิธีทดสอบในการวัดทักษะในการเล่นกีฬาทั่ว ๆ ไปของนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษาในการเล่นบาสเกตบอล ฟุตบอล ซอฟบอล เทนนิส และวอลเลย์บอลจากแบบทดสอบย่อย 25 แบบทดสอบ ได้เลือกทักษะพื้นฐานของกีฬา 5 ประเภท เพื่อให้ประโยชน์สำหรับการวัดผลในการสร้างเกณฑ์ในการให้คะแนน ได้ค่าสหสัมพันธ์บุคคล = 0.91 สำหรับกีฬาดังกล่าว คือ

1. การส่งลูกบอลในระยะต่าง ๆ แบบเกี่ยวกับการทดสอบของเบอร์เลส์
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล แบบเกี่ยวกับการทดสอบของจอห์นสันและน็อกซ์ (Johnson and Knox)

3. การโกลูกวอลเลย์บอล แบบเกี่ยวกับการทดสอบของแบรดี (Brady Test)

4. การขว้างลูกซอฟบอลให้ไกล

5. การโกลูกบอลกระทบผนัง โดยซีกเส้นยาว 15 ฟุต สูง 10 ฟุต บนผนัง ส่วนพื้นมีพื้นที่ 30 ตารางฟุต ห่างจากผนัง 5 ฟุต และมีคนยืนอยู่รอบ ๆ เส้นบนพื้น 6 คน เพื่อคอยกันลูกที่ออกนอกเส้น และนำมาวางตรงบริเวณที่ออก การทดสอบให้เตะลูกบอลไปกระทบผนังใหม่มากที่สุดใน 1 นาที และให้กระดอนกลับมาในเขตที่กำหนดไว้

สมการถดถอยที่ได้ คือ

$$2.8(\text{การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล}) + 0.6(\text{การโกลูกบอลกระทบผนัง}) + 1.1(\text{ระยะการขว้างลูกซอฟบอล}) + 1.0(\text{ระยะไกลในการตีฟุตบอล}) + 0.4(\text{การโกลูกวอลเลย์บอล})$$

เกณฑ์ปกติที่ตัดสินทักษะกีฬาโดยทั่วไป เป็นดังนี้

คะแนน	ระดับ
370 ขึ้นไป	ดีมาก
287 - 369	ดี
203 - 286	ปานกลาง
121 - 202	อ่อน

คะแนน
ต่ำกว่า 120

ระดับ
อ่อนมาก ¹

ในปี พ.ศ. 2514 ธีววรรณ พันธุ์พานิช ได้ศึกษาเกี่ยวกับการหาความแม่นยำของแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทางทักษะในการหยากรดส้มฤทธิผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิต ปีที่ 1 วิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา (ปัจจุบันเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) โดยนำคะแนนจากการทดสอบสมรรถภาพทางกายและทักษะของนิสิตที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษา ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2514 มาเปรียบเทียบกับคะแนนผลการเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติชั้นปีที่ 1 4 วิชา คือ กรีฑาเบื้องต้น บริหารกาย บาสเกตบอลเบื้องต้นและเกมเบ็คเตล็ค จำแนกตามเพศแล้วนำข้อมูลมารวมมาวิเคราะห์หาความแม่นยำตรงเชิงพยากรณ์ โดยเทคนิคสหสัมพันธ์พหุคูณ พบว่า

แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างเดียว หรือแบบทดสอบทางทักษะอย่างเดียว หรือแบบรวมการทดสอบสมรรถภาพทางกาย และการทดสอบทางทักษะสามารถทำนายสัมฤทธิผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตชายปีที่ 1 ได้ และมีความแม่นยำตรงเท่ากับ .3855, .2556 และ .4625 ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ตามลำดับ แต่แบบทดสอบที่กล่าวมาแล้วไม่สามารถทำนายสัมฤทธิผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตหญิงปีที่ 1 ได้

สมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ทำนายสัมฤทธิผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนิสิตชายเป็นดังนี้

$$Z_y = .0914Z_1 + .2064Z_2 - 0.29Z_3 + .172Z_4 + .1748Z_5 + .1789Z_6^1$$

¹Kenneth P. Johnson, "A Measure of General Sports Skill of College Men," Doctoral Dissertation, Indiana University, 1956

²ธีววรรณ พันธุ์พานิช, "การทำนายสัมฤทธิผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทางทักษะ", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514)

④ * ในปี พ.ศ. 2519 สุริยนต์ ชติยวรา ได้วิจัยในหัวข้อที่ว่า "การสร้างแบบทดสอบทักษะฮอคคักีระดับอุดมศึกษา" แบบสอบที่สร้างขึ้นประกอบด้วย 4 รายการ คือ

1. แบบสอบการควบคุมลูก
2. แบบสอบการพชลูก
3. แบบสอบการช็คลูก
4. แบบสอบการยิงประตู

ผลการวิจัยปรากฏว่า การหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นและการหาค่าสัมประสิทธิ์ความแปรปรวนโดยวิธีสอบทักษะและทำการแข่งขันแบบพบกันหมดได้ผลดังนี้คือ 0.93 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ 0.48 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05¹

ในปี พ.ศ. 2520 วีระ เพชรวิรัตน์ ได้วิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย" ซึ่งประกอบด้วยทักษะ 3 รายการ คือ ④

1. การเลี้ยงตะกร้อด้วยเท้า
2. การเลี้ยงตะกร้อด้วยเข่า
3. การเลี้ยงตะกร้อด้วยศีรษะ

และนำแบบสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่ายไปสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเที่ยง ด้วยการสอบซ้ำโดยใช้วิธีของเพียร์สัน และความตรงตามสภาพ จากผลต่างของตำแหน่งของคะแนนเพียร์แมน

ผลการวิจัยพบว่า ข้อทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงและความตรงสามารถวัดความสามารถของการเล่นตะกร้อได้ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แห่งความเที่ยงของแบบสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่ายเป็น .95 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และค่าสัมประสิทธิ์ของ

¹สุริยนต์ ชติยวรา, "การสร้างแบบสอบทักษะฮอคคักีระดับอุดมศึกษา", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

สหสัมพันธ์แห่งความตรงตามสภาพของแบบทดสอบเป็น .85 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01¹

๕) ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อที่จะสร้างแบบทดสอบทักษะ เชป็คตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อสร้าง เกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบ
3. เพื่อสร้างสมการถดถอยใช้ทำนายความสามารถของทักษะ เชป็คตะกร้อ

๖) ขอบเขตของการวิจัย

1. จะสร้างแบบทดสอบทักษะ เชป็คตะกร้อ โดยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1 การโหม่งตะกร้อ
 - 1.2 การเสิร์ฟตะกร้อ
 - 1.3 การส่งตะกร้อกระทบผนัง
2. ผู้รับการทดสอบโดยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนวัดสระเกษ โรงเรียนโยธินบูรณะ และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ที่เรียนวิชา พ.504 ตะกร้อ มาแล้วในภาคเรียนที่หนึ่ง ของปีการศึกษา 2521 เท่านั้น
3. การทดสอบจะกระทำในชั่วโมงที่มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2521

¹วีระ เทพบริรักษ์, "การสร้างแบบสอบกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520).

4. ไม่พิจารณาตัวประกอบในเรื่องการใช้ช่วงเวลาในการทดสอบของแต่ละโรงเรียนไม่ตรงกัน
5. ไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางค่านิยมของนักเรียน

๖

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ทักษะที่เลือกเป็นแบบทดสอบนั้นเป็นทักษะที่สำคัญในการเล่นเชกคตะกร้อ
2. ผู้รับการทดสอบมีสุขภาพสมบูรณ์ และมีความตั้งใจจริงในการสอบแบบ-ทดสอบ และการแข่งขัน

ความจำกัดในการวิจัย

ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมอุณหภูมิและช่วงเวลาที่ทำกรทดสอบให้เหมือนกันได้ทั้งหมด เพราะให้นักเรียนทำการทดสอบถึง 3 โรงเรียน จึงไม่สามารถที่จะให้ทำการทดสอบในเวลาเดียวกันได้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ครูพลศึกษานำแบบทดสอบ เชกคตะกร้อนี้ไปใช้ในการเรียนการสอน
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติสำหรับเปรียบเทียบความสามารถของทักษะในกีฬาเชกคตะกร้อ
3. เพื่อที่จะได้ทราบสมการถดถอยที่แสดงถึงการวัดความสามารถของทักษะเชกคตะกร้อ
4. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน

๙) คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ตะกร้อ หมายถึง ลูกตะกร้อทำด้วยหวายชนิด 10 เส้น หนัก 200-กรัม
มีลักษณะกลม

เซปักตะกร้อ หมายถึง กีฬาตะกร้อข้ามตาข่ายแบบสากล ซึ่งเริ่มการแข่งขัน
ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2508 ในกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 3 ซึ่งมาเลเซียเป็นเจ้าภาพ

การโหม่งตะกร้อ หมายถึง การใช้หน้าผากโหม่งตะกร้อ โดยมีผู้อยู่บนลูกตะกร้อ
ให้โหม่ง พยายามโหม่งให้ลูกตะกร้อข้ามตาข่ายไปตกลงในช่องคะแนนที่มากที่สุดในแดนฝ่าย
ตรงข้าม

การเสิร์ฟตะกร้อ หมายถึง การใช้ข้างเท้าคานในการทำเสิร์ฟตะกร้อ โดยมี
ผู้อยู่บนลูกตะกร้อให้เสิร์ฟพยายามเสิร์ฟให้ลูกตะกร้อข้ามตาข่ายไปลงในช่องคะแนนที่มากที่สุดใน
แดนฝ่ายตรงข้าม

การส่งตะกร้อกระทบผนัง หมายถึง การใช้เท้า เหว ออก และศรีษะ
วอลเลย์ตะกร้อกระทบผนังไม่ให้ตกพื้น พยายามทำคะแนนให้ได้มากที่สุด

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย